

(mikor Csorba Győző százéves lett)

*...kedves Imre, azt ígértem, ha már személyesen nem is,
legalább küldök „valamit” a századikra,
ha az utolsó pillanatban is, arról, hogy mitől volt-van
fontos nekem ez a mű, ez a műbenlét
vagy hát nem is tudom, ami fontos volt ott, ama múltban,
s fontos azóta...*

*...például arról, hogy munka és idő, hogy
oda kell ülni naponta, hisz a semmiségek
előbb-utóbb valamit kiadnak
nem mintha ez, a „tervezetten” versus „spontán”
poétika kérdése lenne, taktika inkább és belátás,
hogy kéznél légy magadnak,
persze nem az odán, nem az ülésen, nem a napotán
van a hangsúly, legfőljebb az egészen,
s hogy hosszú méla les, s hogy mi ne légy a rím miatt,
s ha már, hát pontosan, szépen,
ott a hangsúly, ha nő, ha leszárad, a módon és miérten,
s tán mindegy is, hogy érdemes
avagy...*

*...például arról, hogy ezt az írást,
az ilyesmit nem az utolsó pillanatra hagyta volna,
pontosabban az utolsó pillanatot
arányosan hosszúúra hagyta volna,
azaz épp elégre, én meg semmire nem jutottam,
márminthogy semmi készre,
helyette írom ezt, a „kész” szöveg helyett...*

*...két téli délután óta ülök a Csorba-kertben,
képernyő havasán lapozgatok egériránt,*

A vers Nagy Imre, a Csorba Győző Társaság elnöke megkeresése nyomán született a Csorba Győző századik születésnapja alkalmából 2016. november 21-én a pécsi Tudásközpontban megrendezett emlékkonferenciára. Bertók László és Nagy Imre továbbiakban olvasható írásai a konferencián elhangzott előadások szerkesztett változatai.

*mennyi őszközeli alkony, mennyi éj, csoportos magány,
járkállok az általa éppúgy, egyszerien összerakott
szavak, csak egy-egy szó, amit különben
vagy úgy nem mondott még ki más,
járkállok bolyhok, zörgő és suhanó levelek között,
és menjek bármerre, megint ama kertbe vezet,
mint huszonöt éve, amikor hetvenöt lett, s volt dupla annyi, mint én,
volt, volt, azóta napra száz, én meg egyre kevésbé a fele,
szóval megint idevezet
valami kertmélyi igyekezet...*

*...nézegetem, mi is volt ez a tárgyilagos
alanyi szomorúság, tűnődöm, mi ragadt rám ezekből a versekből,
mi ragadt belém a város oldalában, mi séta, mi meditáció,
mit kaptam továbbá tőle, ahogy mondani szokták, s hogy ez kapás-e,
hetvenes-nyolcvanas évek, füst, jelenkorfény, harang, üvegajtó, aztán
baretsapkában látom, kockás sálban, valahogy eleve elrendezetten,
az arcán komoly csúfondár játszik, egy élénk, elmerült arc,
keze és kabátujja a zsebben, ősz van a pécsi utcán,
könnyű pamacsok járnak a szája körül, hogy mit mond,
elkapkodja a lámpaszél a Barbakán előtt...*

*...talán érzelmes szarkasztikának,
utóbb kegyetlen nyugalomnak mondanám,
hogyan megírtam volna, netán megírnám ezt majd,
ha nem is ebben a vershelyettesként a vers felé hezitáló levélben,
s hogy akárhányszor kezembe kerül az őszológiai,
e sajátta innen-onnan összeszótt, szétváztatott teremben,
kiváló minőségű szótárgynak, féltitkos használati tárgynak
érzi az ujjam, szívfésű, angyallokátor, avarhangtár,
nem mintha, közvetve, bármi közvetlen haszon volna
e tárgyban, legföljebb, költészet lévén, mégiscsak segít élni,
nem mintha ezt lehetne különösebben definiálni,
hogy vershelyettesként kissé leejtsem a végét, tekintettel a rímre,
kedves Imre...*